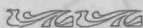

vedela kdaj, je zadremala . . . Lepe sanje so jo objele: Prišel je sin, ravno danes, ko je sveti večer. Tako lep je bil, zrastel je in imel je brke. Prišel je in objel mater. „Mati, prišel sem, da božičujeva skupaj po desetih letih. Hudo je v tujini, mati; pa sem prišel, da bom pri Vas. Vaša ljubezen me je pritegnila,“ je rekel in jo objel.

Zdramila se je starka in nekako plašno in neverjetno pogledala. Gledala je, kje je sin, ki je stal ravnokar pred njo — a ni ga bilo. Bridkotesno je postalo starki pri srcu, da bi zajokala kakor dete — — —

Pa čuj! Začujejo se koraki . . . Nekaj je potrkalo na vrata . . . odprla so se, in sanje so postale resnica. Stal je sredi sobe lep mladenič. Mati je planila k njemu in ga objela, kakor more objeti edinole mati sina, ki si ga je želela nazaj, domov dolga leta. On pa je rekel: „Mati, prišel sem da božičujeva skupaj po desetih letih. Hudo je v tujini, mati, pa sem prišel, da bom pri Vas. Vaša ljubezen me je potegnila nase.“ Tako je rekel Janez in ihtel veselega svidenja na prsih materinih. Zdajci pa so se oglasili mili božični zvonovi in še nikdar niso peli tako blaženo Janezu in njegovi materi kot ta večer . . .

Bogumil Gorenjko.

Odmev božične noči.

Bila je božična noč . . .

Rahle in omahljive so bile stopinje v mehkem snegu, v tej lepote polni božični noči, ob svitu blede lune. Šel sem skozi gozd in zaslišal zvon. Kako čudno so mi doneli na uho ti nebeškozveneči glasovi!

Zvonenje v tej nočni tihoti . . . Oh, kako to prešine človeku srce, dvigne mu misli in mu za kratek čas olajša trpljenje.

Zdelo se mi je, kakor da sem v poletnih večerih na vrtu in kakor da poslušam mило petje planinskih vil. — Ko pa je nehalo zvoniti, sem se vzdramil. Čudno se mi je zdelo ter sem premišljeval . . . Bila je božična pesem — sem rekel — in stopil iz gozda na plano . . .

* * *

Bil sem v koči na bregu in gledal sem skozi okno po dolini. Drevje se je šibilo pod težo snega. S snegom pobeljene hiše so bile razsvetljene; cerkvi na holmcu pa se mi je zdela kakor straža, čuječa nad vasjo v tej lepi božični noči.

Zagledal sem v dolini luči; bile so goreče baklje. Ob njih svetlobi so šli ljudje v cerkev. Šli so počasnih korakov in zaviti v gorko obleko. Zvonovi so zapeli, ustavili so se ljudje za trenotek, potem pa zopet speli naprej s počasnim korakom . . .

Gledal sem v dolino in čul sem zvonove. Zdelo se mi je, kakor da pojó glorio v čast Novorojenemu.

Utihnila je božična pesem; jaz pa še često sanjam o nji.

Fr. Ser. Bogdanov.

